

בקשתי לעזר במקצת ואם כי היה זה בתחום זר לי לגמר —
נעניתי לבקשתה. ואיך יכולתי לסרב כשנתבקשתי לטפל ב-
קיליה גלעדי שילדה את בנה דוגל והיא חולה בדלקת ריאות
(אגב, הילד מת באותו שבוע שמת אביו ישראל גלעדי). לא
היתה זו משימה קלה בגילי ובכישורי ובזואי לא מלאתי
תפקידי כראוי; את הוגול-מוגל (בבית קראנו זה גוג
ומוגוג) שהגשתי לה מפעם לפעם כדי להקל על השועל —
השתדלתי לבחוש יפה יפה למען לא יצופו גושי חלמון בכו^ס
זה أولי, היה הדבר היחידי שעשיתי טוב ולא היסס.

בפורים הראשון לשבתם במטולה, ערכו אנשי "השומר"
סעודת פורים באולם בית-הפקידות שנמסר להם למטרה זו,
ואנו הוזמנו להסב עם לסעודה. קבוצת בחורים ובחורות
עשה במושבה שנה ראשונה לפני עלותם להקים את אילת-
השור — שותפו גם הם בסעודת פורים זו וביחד מניינו
כ-50 איש, ציבור גדול באותו זمانם, ואין צורך לומר שה-
שמחה מלאה, כרגיל, שירה וריקודים עד אור הבוקר —
היתה רבה.

בפסח אפינו יחד מצות. "תעשייה" המצות הייתה בדירות
של אסתר וצבי בקר. במטבחם הגדל ובו תנור גדול וטוב,
אפינו את המצות. מושה מוגיני מקבוצת הרועים, עמד
לייד התנור ואפה במומחיות את המצות שאנו, הבנות,
גיגנו וערכנו במערכונים שבידינו. עשינו עבודה יפה. המצות
הייו עגולות, דקות וטעימות כמוון לא היו ואין עד היום
זהה. גם על כשרותן הקפדנו. את הבצק לשנו קמעא קמעא
למען לא יחמייך ונקטנו גם בשאר כללי כשרות.

ובשמירה. בשדות — שמרו בקייז ברכיבה על סוסותיהם.
ואולם במושבה — הייתה השמירה גם בלילות החורף הגשוי